

Mersul la cinema nu va mai fi niciodată la fel.

aventură
mister

CLUBUL DE FILM BLACK HOLE

CHRISTOPHER EDGE

corint junior

CHRISTOPHER EDGE

CLUBUL DE FILM BLACK HOLE

Traducere din limba engleză de
Nicoleta Dascălu

corint junior

1

Ne întâlnim la Black Hole.

Am ajuns cu cinci minute mai devreme, dar Ash este deja aici și stă sub copertina de la intrarea în cinematograful. Între liniile negre orizontale, literele roșii strălucitoare inscripționate pe panou îmi amintesc ce mă așteaptă.

CLUBUL DE FILM BLACK HOLE
SÂMBĂTĂ, 25 IUNIE, ORA 11.00
MARATON DE FILME TOATĂ ZIUA

Pe panou scria inițial „BLACK HILL CINEMA CLUB”¹ dar litera „I” din „HILL” a căzut cu mulți ani în urmă,

¹ În limba engleză, *hill* înseamnă „deal”, iar *hole* înseamnă „gaură” (n. tr.).

iar un artist stradal cu simțul umorului și fără frică de înălțime a făcut restul. Acum, toată lumea îi spune Black Hole (Gaura Neagră) – chiar și noii proprietari.

Când ies din bătaia soarelui, Ash mă întâmpină, bătând palma cu mine.

— Lucas! Ai ajuns la timp, ca întotdeauna. Ai biletele?

Bag mâna în buzunarul de la spate și scot trei bilete. Pe fața fiecărui bilet este tipărit același text ca pe primul rând al panoului:

— Unde e Finn? întreb.

— E deja înăuntru, răspunde Ash, dă iama în standul cu popcorn. Finn spune că nu are de gând să repete greșeala de data trecută.

Zâmbesc. Prima regulă a Clubului de Film Black Hole este *să aduci provizii suficiente*. Data trecută au proiectat toate filmele din seria *Războiul stelelor*, unul după altul, dar Finn a rămas fără nimic

de ronțait înainte să se termine *Imperiul contraatac*. Nu am ieșit din cinematograful decât după lăsarea întinericului, și până în acel moment, Finn ne era dator tuturor pentru toată mâncarea pe care o „împrumutase”. Așa că, de data asta, ronțaielile le cumpără el.

Luându-și biletul de cinema dintre degetele mele, Ash se întoarce și se îndreaptă spre intrare. Ca de obicei, este îmbrăcat complet în negru – corpul său athletic este acoperit de un pulover monocrom, pantaloni cargo și încălțăminte sport – și, în timp ce merg după el, zăresc reflexia noastră în sticla fumurie a ușilor cinematografului. Pentru o secundă, Ash este încadrat de una dintre ferestrele rotunde, iar conturul siluetei sale îl face să arate ca James Bond. Apoi împinge ușa și reflexia lui dispare în timp ce intrăm în cinematografului.

Holul de la intrare este plin de lumină – o strălucire de neon care îmi provoacă un fior de entuziasm. În dreapta, un ecran uriaș ocupă jumătatea superioară a peretelui. Pe acest ecran digital rulează trailere de filme: scene de acțiune una după alta, cu nave spațiale, urmăriri cu mașini și explozii nesfârșite. Sub ecran se află o serie de automate, dar nimeni nu stă la coadă pentru a cumpăra

bilete în ultimul moment. De fapt, holul pare pustiu, suprafața lucioasă a gresiei cu motive geometrice reflectă luminile ledurilor de deasupra, pe măsură ce culorile se schimbă din verde în roșu.

Scutur din cap. E la fel de fiecare dată când venim la Gaura Neagră. Acest loc ar trebui să fie viitorul cinematografului – fiecare ecran fiind echipat cu cea mai recentă tehnologie de ultimă generație –, dar se pare că în zilele noastre majoritatea oamenilor preferă să vizioneze filme acasă. Nu știu de ce. Eu consider că e ceva magic în a vedea un film pe marele ecran.

— Băieți!

La auzul strigătului lui Finn, ne întoarcem și îl vedem stând în fața chioșcului cu autoservire. La fel ca automatele de bilete, chiar și snack-barul este complet automatizat aici. Finn ține în brațe trei pungi de hârtie cu dungi roșii și albe, iar panoul luminos de deasupra capului său ne spune exact ce se află în ele.

BĂUTURI ȘI GUSTĂRI

Ash și cu mine ne întrecem să ajungem primul la el, fiecare fiind nerăbdător să-și revendice partea de ronțăieli.

— Nu v-am spus că o să vă întorc favorul? zâmbește Finn și îmi întinde una dintre pungii, în timp ce Ash a început deja să răscolească prin a lui.

Mă uit înăuntru și văd popcorn, nachos, batoane de ciocolată, chipsuri și un pahar uriaș de Coca-Cola înghesuit între ele, ca să intre toate mai bine pe gât.

— Dulce, sărat, moale, crocant, acidulat! strig, verificându-le pe rând. Se pare că ai acoperit toate grupele alimentare importante.

— Și de data asta, nu mă apuc imediat de mâncat, anunță Finn, bătându-se ușor pe burtă prin tricoul cu Tomb Raider. Am mâncat un mic-dejun dublu ca să-mi dozez foamea.

— Țsta e micul meu dejun, răspunde Ash, scoțând un pumn de popcorn și îndesându-l în gură.

În timp ce mănâncă, arată spre ecranul digital pe care sunt afișate orele de difuzare a filmelor. Astăzi este afișat un singur eveniment.

ECRAN 1

CLUBUL DE FILM BLACK HOLE

(4Di) 11:00

— Ce este 4Di? întreabă cu gura plină de popcorn.

— Cred că am citit despre asta pe internet, răspunde Finn, cu un zâmbet și mai larg. Uită de ochelarii 3D, 4Di este cinematografie cu încă o dimensiune adăugată. Este o experiență imersivă. Interactivă. *Îmbunătățită*. Se pare că, atunci când vizionezi un film în 4Di, ai senzația că faci parte din el.

Mă uit la ceas și văd că minutarul se apropie de ora de începere.

— Sună distractiv!

Îi întind biletul lui Finn și mă îndrept spre scările care duc la ecrane.

— Dar trebuie să ne grăbim! Primul film va începe curând.

Ce e interesant la Clubul de film Black Hole este că nu știi niciodată ce filme vor proiecta. Poate fi cel mai recent blockbuster Marvel sau ceva clasic, ca *E.T.* – fiecare film este ales cu grijă pentru a se potrivi temei alese, dar afli ce este abia când te așezi în sală. Ash spune că este o strategie de marketing inteligentă, deoarece atunci este prea târziu să te plângi.

— Deci, ce crezi că va fi astăzi? mă întreabă Finn, venind lângă mine.

— Nu sunt sigur, răspund, aruncând din nou o privire la trailerurile de pe marele ecran în timp ce traversăm holul. Am văzut SF și filme cu supereroi, așa că presupun că asta exclude filmele despre călătoria în timp, explorarea spațiului și multivers.

— Păi, eu am chef de un film de groază, intervieve Ash, mergând clătinat, cu brațele întinse, ca un zombie. Nimic nu se compară cu un film bun cu monștri.

Sub picioarele noastre, plăcile de gresie strălucesc în culori schimbătoare, ca și cum ne-ar ghida pe măsură ce ne apropiem de punctul de control al biletelor. Nu există niciun plasator care să ne aștepte acolo, doar o pereche de turnicheți automați care ne blochează accesul. Știu că încearcă să facă economii, dar uneori mă întreb dacă lucrează cineva aici. După ce scanăm biletele, porțile se deschid cu un clic sincronizat și trecem prin ele înainte de a urca pe scări.

Pereții sunt acoperiți cu postere din filme, înrămate: fâlcile deschise ale unui mare rechin alb, silueta unui astronaut care se rostogolește, două urme de cauciucuri în flăcări în timp ce Marty McFly se uită la ceas. Ash și Finn încă discută cu entuziasm despre ce am putea vedea astăzi, dar, în timp ce

trecem pe lângă afișe, le tai de pe listă pe cele pe care le-am văzut deja: *Vânătorii de fantome*¹, *Călătoria lui Chihiro*², *Răzbunătorii: Sfârșitul jocului*³.

Aici este mai întuneric, departe de luminile strălucitoare din hol, iar pe măsură ce scara se pierde după colț, se face și mai întuneric. Pe tavan, panglicile luminate în violet cald se transformă în albastru-închis. Parcă am lăsa lumea în urmă, și, pe măsură ce cotim din nou, scările se termină, iar spațiul se deschide într-un coridor larg care se întinde drept înainte. Lumini reflectate strălucesc de la podea până la tavan – benzi indigo care fac acest loc să arate ca o navă spațială alimentată cu energie auxiliară. Dar, chiar în dreapta mea, un număr unu iluminat din spate, aflat lângă niște uși duble negre ca smoala, îmi amintește că suntem încă în interiorul cinematografului.

— Am ajuns, spune Finn, făcând un pas înainte pentru a deschide ușa din dreapta. Acum să ocupăm cele mai bune locuri din sală!

Finn are o teorie despre locul perfect dintr-o sală de cinema. Dacă stai prea în față, riști să te doară

¹ Titlu original: *Ghostbusters* (r. Ivan Reitman, 1984) (n. red.).

² Titlu original: *Spirited Away* (r. Hayao Miyazaki, 2001) (n. red.).

³ Titlu original: *Avengers: Endgame* (r. Anthony și Joe Russo, 2019) (n. red.).

gâtul. Dacă stai prea în spate, ecranul ajunge să pară la fel de mic ca la televizorul de acasă. El consideră că locul ideal este chiar în centrul sălii, astfel încât ecranul să-ți umple complet câmpul vizual. De aceea Finn stă mereu pe același loc: J13.

Ținând ușa grea deschisă pentru Ash, care vine după mine, intrăm în Sala 1. Luminile sunt încă aprinse, deci se pare că primul film nu a început. Respir ușurat. Am ajuns la timp.

De unde stau, în spatele sălii, văd șiruri de scaune îmbrăcate în catifea de un roșu-aprins, coborând spre un ecran de cinema uriaș. Suprafața sa albă ca zăpada se întinde de la podea până la tavan și pare să aibă lățimea de două ori cât înălțimea, încadrată pe ambele părți de perdele luxuriante din catifea roșie. Pereții sălii sunt vopsiți în spirale întunecate de culoare, în timp ce tavanul înclinat pare să strălucească de la stele. Și se pare că avem acest loc doar pentru noi.

Finn este deja cu trei pași în fața noastră, verificând literele de la capătul fiecărui rând în timp ce merge pe culoarul lateral. Apoi înțepenește, iar Ash se oprește brusc în spatele lui când Finn se întoarce spre noi cu un șuierat:

— Stă pe locul meu!

Atunci o văd, stând exact în centrul sălii, cu părul ei roșu tuns scurt, de aproape aceeași culoare cu pernele cinematografului. E Caitlin. Și lângă ea este Maya, cu privirea strălucitoare încadrată de o pereche de ochelari groși și transparentți, care se întoarce în direcția noastră.

— Nu credeam că mai ajungeți, băieți.

Finn pare gata de ceartă, dar eu sunt, în secret, încântat. De când am început noi să venim la aceste maratoane de filme, Maya și Caitlin au ajuns și ele la toate. Înainte, nu ieșeam unii cu alții. Gaura Neagră ne-a adus împreună.

— Începe imediat! spune Caitlin, arătând cu capul în direcția ecranului. Așezați-vă!

— Stai pe J13, protestează Finn. Eu stau mereu pe J13.

— Poftim? se încruntă Caitlin.

Se întoarce pe scaun și se preface că verifică spătarul ca și cum ar căuta un semn de rezervare.

— Nu văd să fie numele tău scris aici.

Finn se întoarce spre mine pentru sprijin.

— Lucas, spune-i!

Ridic din umeri.

— Au ajuns aici primele.

Caitlin se întoarce pe scaun cu un zâmbet satisfăcut, în timp ce Finn se uită la mine ca la un trădător.

— Nu contează, spune Ash, trăgându-l pe Finn de mână.

Face un gest către sala goală și către scaunele ridicate, care merg de la A la T.

— Avem restul cinematografului la dispoziție.

Așa că ne așezăm câteva rânduri mai în spate, asigurându-ne că în continuare vedem bine ecranul. Pun paharul de Coca-Cola în suportul pentru pahare și îmi așez gustările pe marginea scaunului, ca să le am la îndemână.

— Ți-am spus că trebuia să venim mai devreme! bombăne Finn, agitându-se pe scaun, în timp ce, de cealaltă parte, Ash soarbe din băutură.

Dar înainte să apuc să răspund, luminile din sală încep să se estompeze, și o melodie familiară umple sala. Mă las pe spate în scaun și îmi întorc fața spre ecran, pe când cele două jumătăți ale cortinei roșii și grele se închid încet, ascunzându-l vederii. Simt cum, de emoție, inima îmi bate mai repede în piept. Așa se întâmplă întotdeauna înainte să înceapă filmul.

Când bucățile cortinei sunt perfect unite, muzica se oprește, și luminile se sting complet, lăsându-mă singur în întuneric.

2

Nu mi-a fost niciodată frică de întuneric. De fapt, este singurul loc în care mă simt mereu în siguranță.

Privesc stelele de pe tavan, luminile estompate fiind acum doar niște puncte slabe pe fundalul negru ca cerneala. Îmi amintesc cum a fost prima oară când mama și tata m-au dus la cinema. Aveam doar cinci ani, dar eram cel mai mare fan *Războiul Stelelor* din lume, așa că, atunci când mi-au spus că au bilete la o proiecție specială, aniversară a filmului *O nouă speranță*, am fost foarte entuziasmat. Tata spunea mereu că era primul film din seria *Războiul Stelelor*, chiar dacă se numea *Episodul IV*. A trebuit să stăm în primul rând, deoarece

restul locurilor erau ocupate, și îmi amintesc că îmi întindeam gâtul ca să văd ecranul.

Când s-a dat la o parte cortina, am văzut stelele de pe tavan reflectând lumina ecranului, iar acolo, aceleași stele păreau să se întindă până la infinit.

Și când uriașul Star Destroyer, alb ca un craniu, a trecut pe deasupra noastră într-o explozie de lase-re, filmul a părut că se extinde până când avea să umple cinematograful. În următoarele două ore, m-am pierdut într-o galaxie îndepărtată, plină de lupte intergalactice, dueluri cu săbii-laser și o Stea a Morții care distrugea planete. Dar, stând între mama și tata în întunericul spectacolului de matineu, mă simțeam ca și cum aș fi fost în cel mai sigur loc din lume.

Amintirea se estompează când aud foșnetul unui pachet de chipsuri chiar lângă mine. Se pare că Finn își încalcă deja promisiunea de a nu mânca de la începutul filmului. Privind drept înainte, văd conturul neclar al capetelor fetelor în colțul de jos al câmpului meu vizual, dar, când ridic privirea, cortina se dă la o parte pentru a dezvălui ecranul.

E beznă totală.

Pentru o secundă, îmi țin respirația, așteptând primul indiciu care îmi va spune exact cu ce film

Începe această ediție a Clubului de film Black Hole. Unele filme te aruncă direct în acțiune înainte să apară titlul, în timp ce altele încep cu logoul studioului, ca și cum ai răsfoi paginile unei benzi desenate din care afli că urmează să vezi un film Marvel. Simt prezența celorlalți din jurul meu, care încearcă să facă același lucru. Jucăm acest joc de fiecare dată, și fiecare încearcă să fie primul care strigă titlul corect al filmului.

Dar, în timp ce privesc în întuneric, ecranul cinematografului rămâne complet negru. Niciun logo al studioului, niciun generic de început, nici măcar un indiciu de coloană sonoră. Liniștea absolută umple sala, și, pe măsură ce aceasta se prelungește, simt cum mi se ridică părul de pe ceafă.

Apoi văd cuvintele apărând în partea de jos a ecranului, fiecare rând de text alb strălucind pe fundalul întunecat:

Toată lumea vrea să fie vedetă.
Să joace rolul eroului și să salveze lumea.
Dar nu mai există eroi – cu excepția ta.
Și sfârșitul lumii se apropie.

— Pare a fi încă un film cu dezastre, spune Ash pe când cuvintele se derulează pe ecran. Mă întreb cum se va sfârși lumea de data asta?

În mintea mea încep să enumăr posibilele scenarii: invazia extraterestrilor, revolta roboților, apocalipsa cu zombi... Uneori pare că toate filmele pe care le vedem sunt despre sfârșitul lumii.

Pe ecranul cinematografului apar noi rânduri de text, restul dispărând în depărtare.

Singura noastră speranță – această
misiune imposibilă.

O ultimă șansă de a schimba sfârșitul
tuturor lucrurilor.

Te-am trimis în întuneric, dar acum
trebuie să vezi lumina.

Vei trăi atât de multe vieți!

Continuă să-ți spui că este doar un film.

S-ar putea să te ajute să supraviețuiești.

Trăiește ca și cum ziua de mâine nu ar exista.

Învață pentru ca ziua de mâine
să nu se sfârșească niciodată.

E timpul să începem programul.

Pregătește-te să fii cuprins de emoție...

Privesc cum aceste ultime cuvinte se estompează în întuneric.

Cumva, tăcerea pare și mai apăsătoare decât înainte. Aștept să se încline camera, pentru a dezvălui scena de deschidere, dar ecranul pare încremenit într-o întunecime deplină.

— E defect? întrebă Finn cu gura plină de chipsuri.
Scutur din cap.

— Nu cred.

În întuneric, se mișcă ceva, o undă care pare să se reverse din ecran. Mă simt de parcă privesc un ocean nesfârșit, cu valuri negre ca smoala rostogolindu-se din beznă. Imaginea mă face să mă simt rău și mă forțez să-mi iau ochii de la ecran.

Întinzându-mi gâtul, privesc tavanul și încerc să găsesc un punct fix în golul tulbure. Dar, pe când privesc întunericul din ce în ce mai dens, tot ce văd sunt stelele care se sting una câte una.

— Lucas!

Strigătul înăbușit al lui Ash pare să vină de la un milion de kilometri distanță, chiar dacă stă chiar lângă mine. Mă întorc și îi văd fața contorsionată de frică în timp ce arată spre ecran.

— Vine!

Îmi urlă în ureche, dar nu aud decât o șoaptă pe când îmi îndrept privirea spre ecran.

Arată precum un val negru ca smoala, un tsunami de întuneric care se îndreaptă spre noi fără niciun sunet. Privesc cu gura căscată cum primul rând de scaune din sala de cinema este înghițit de acest întuneric care se apropie, iar scaunele roșii sunt aruncate în aer, după care o spumă neagră le înghite complet.

Finn mă apucă de umăr și țipă iarăși în urechea mea, dar eu nu aud niciun sunet. Mă simt ca și cum mă înec în tăcere, în timp ce întunericul se năpustește asupra cinematografului.

Chiar în fața mea, le văd pe Caitlin și Maya sărind de pe scaune. Prin întuneric, zăresc frica din ochii lor în timp ce încearcă să fugă de valul care se apropie. Când îmi întâlnește privirea, Caitlin începe să țipe pentru a mă avertiza, dar cuvintele ei nu ajung la mine, deoarece văd o umbră căzându-i pe față. Maya întinde brațul spre ea și, pentru o fracțiune de secundă, siluetele lor încremenite se conturează pe fundalul întunecat. Apoi, valul le acoperă, și nu mai văd decât întunericul.

E prea târziu să încep să alerg, dar asta e tot ce mai pot face. Scaunele se ridică în spatele nostru și, în timp ce merg disperat după Finn, simt popcornul

scrâșnind sub picioare. Ash este în spatele nostru pe când alergăm spre capătul rândului, întinericul câștigând teren cu fiecare pas.

Chiar în fața noastră, valul se izbește de perețele sălii, se întoarce spre noi și îl înghite pe Finn. Inima îmi bate cu putere în piept, dar nu aud niciun sunet. Arunc o privire disperată în urmă și îl văd pe Ash urcându-se pe un scaun de cinema. Cu pumnii strânși, țipă în fața valului care se apropie și apoi dispare și el. Pierdut în vârtej.

Tăcerea mă înconjoară – vidul năvălește din toate părțile.

Și simt cum alunec în întineric.

Entuziasmați de proiecția-surpriză din noua ediție a Clubului de film Black Hole, Lucas și prietenii lui se întâlnesc la cinematograful. Însă niciunul dintre ei nu se așteaptă ca filmul să fie atât de imersiv, încât... să-i înghită de-a dreptul!

Lucas, Ash, Maya, Caitlin și Finn se trezesc azvârliti în tot felul de filme.

Ascunzători secrete. Monștri preistorici. Orașe pierdute. Misiuni imposibile. Poate părea distractiv să ajungi eroul propriului film, însă scenele de suspans devin, uneori, suspect de reale!

Vor reuși, oare, să se salveze până la finalul filmului? Soarta lumii depinde de asta!

„Plină de aventuri palpitate,
care îți vor ține pe cititori cu sufletul la gură.”

A.F. Harrold

11+

ISBN: 978-630-361-267-6

9 786303 612676

www.edituracorint.ro